ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ Τ.Τ.Τ.

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΣΤΟΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ
ΤΗΛΕΦ. 16-96

Ἔτος Α΄
Ἀριθ. φύλλου 7.
ΑΘΗΝΑΙ
30
ΙΟΥΝΙΟΥ
1927
Συνδρομὴ ἐτησία δρχ. 25

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ Τ.Τ.Τ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Πλέον τοῦ ἑξαμήνου παρῆλθεν ἀφότου ἤρχισαν αἱ συσκέψεις διὰ τὴν σύνταξιν τῶν τροποποιήσεων τοῦ Ὀργανισμοῦ, νεαρωτάτου ἄλλωστε, καὶ ἀριθμοῦντος, ὀλίγων μόνον μηνῶν ζωήν. Θὰ ἐνόμιζε κανείς, ὅτι οἱ ἀναλαβόντες τὸ ἔργον τοῦτο, εἰσήρχοντο, διὰ πρώτην φοράν, εἰς ἀνεξερεύνητα καὶ παρθένα ἐδάφη, καὶ αἰσθάνονται δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ κατατοπισθοῦν. Τόση εἶνε ἡ παρατηρουμένη βραδύτης.

Δὲν ἐπιθυμεῖ κανεὶς ν' ἀποδώσῃ εὐθύνην ἀτομικὴν εἰς τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπιτροπῆς. Ἡ προσπάθεια τῆς ἀνευρέσεως εὐθυνῶν, ἀνὰ μέσον τῶν κλασικῶν γραφειοκρατικῶν δαιδάλων, θ' ἀπετέλει ἄθλον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἴμεθα ἱκανοί, ὑποθέτομεν δέ, πὼς καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Πολλοὶ εἶνε οἱ γνωματεύοντες ἐπὶ ταύτου ἢ ἐκείνου τοῦ σημείου, ἀλλ' οὐδεὶς μέχρις ὥρας μᾶς ἐπληροφόρησε τί ἐπὶ τέλους θ' ἀπογίνῃ μὲ τὸν περίφημον αὐτὸν Ὀργανισμόν.

Ὁ Κλάδος ἀντιμετωπίζει πλεῖστα καὶ σοβαρὰ ζητήματα. Ἂν ἀφαιρέσωμεν ἀκόμη ἐκ τοῦ μέσου τὸ οἰκονομικόν, ἔχει ἄλλα ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων δικαιοῦται ν' ἀναμένῃ λύσιν σύμφωνον μὲ τοὺς πόθους του, πόθους συμφωνοῦντας, ἐν μετριωτάτῃ μάλιστα κλίμακι, πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς στοιχειωδεστάτης δικαιοσύνης.

Ἀντιμετωπίζεται πρώτιστον πάντων τὸ ζήτημα τῶν ἐκ φυματιώσεως πασχόντων. Ἀφ' ἑνὸς τὰ ἀκατάλληλα οἰκήματα ἀφ' ἑτέρου αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὅροι ἐργασίας τῶν Τ.Τ.Τ., συνείργησαν, ὥστε σημαντικὸς ἀριθμὸς συναδέλφων μας, νὰ προσβληθῇ ἐκ φυματιώσεως. Οἱ περισσότεροι τούτων, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται, αὐτοὶ μὲν ἐπιταχύνοντες τὴν φθοράν των, σκορπίζοντες δὲ καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας ὑγιῶν τὸ ἐπάρατον μικρόβιον. Διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἐμφανίζει τὸ Κράτος, τὸ τεταγμένον νὰ περιφρουρῇ τὴν ὑγείαν τῶν πολιτῶν του, ὡς δολοφόνον, οὐδεὶς εἶνε ἀνεύθυνος.

Ἔχομεν ἕτερον ζήτημα. Τὴν πληγὴν τῆς στασιμότητος. Κατήντησεν ὁ Κλάδος, νὰ μὴ περικλείῃ εἰς τοὺς κόλπους του, παρὰ ἀνθρώπους ἀπογοητευμένους καὶ ἀηδιάσαντας μίαν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία, ἐπὶ ἔτη ἀτελείωτα, τοὺς λησμονεῖ εἰς τὸν ἴδιον βαθμόν, ὡς εὐεργετικοὺς ἀνθυπασπιστὰς τοῦ 1900. Ὁ Κλάδος αἰσθάνεται ὅτι ζῇ ὑπὸ ἕνα ἀποπνικτικὸν πνεῦμα ὑπηρεσιακοῦ Πτωχοπροδρομισμοῦ πρὸς τὸ ὁποῖον μάτην ἀγωνίζεται νὰ συμβιβασθῇ, διὰ τῆς κατασιγάσεως τῶν στοιχειωδεστέρων του ἀξιώσεων. Πῶς ἄλλως νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ φαινόμενον, τοῦ νὰ δίδεται διαρκῶς, ὡς ἀπάντησις, εἰς τὰς ἐλαχίστας τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ὑπαλλήλων τὸ κλασικόν: «Δὲν ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους»; Οἱ ὑπάλληλοι δὲν ἐπείσθησαν ὅτι ἡ τακτικὴ τῆς διαρκοῦς αὐτῆς ἀρνήσεως ἔχει γενικὴν την ἐφαρμογήν. Καὶ ἐφόσον βλέπει ὅτι μόνον εἰς βάρος των ἐφαρμόζεται, δικαίως ἀγανακτοῦν.

Ἡ τελματώδης στασιμότης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποπνίγεται τὸ Προσωπικὸν τῶν Τ.Τ.Τ. δὲν δύναται νὰ παραταθῇ, χωρὶς συνεπείας δυσαρέστους διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἴτε διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ, εἴτε δι' εἰδικοῦ Νόμου, ἂς ἐξευρεθῇ ὁ τρόπος τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν ἀπογοητευτικὴν αὐτὴν στασιμότητα, διὰ τῆς χορηγήσεως τῆς αὐξήσεως τῆς πολυετίας, καθοριζομένου πάντως μικροτέρου τοῦ χρονικοῦ ὁρίου διὰ τοὺς κατωτέρους βαθμούς.

Τὸ μόνον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφηρμόσθη τροποποίησις τοῦ Ὀργανισμοῦ, εἶνε αἱ ὧραι ἐργασίας. Κατηργήθη δι' ἁπλῆς διαταγῆς τὸ ἑξάωρον καὶ αἱ ὑπερωρίαι, καθ' ἣν στιγμὴν εἰς τὰ πλεῖστα γραφεῖα, οἱ συνάδελφοί μας ἐργάζονται 7,8 καὶ 10 ἀκόμη ὥρας, διὰ ν' αὐξήσουν τὸν πένθιμον στρατὸν τῶν ἀπομάχων τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς ζωῆς. Μεταρρυθμιστικὴ σπουδὴ τὴν ὁποίαν ὁ Κλάδος δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ καταπίῃ.

Τὸ ἐξ ἁμαρτίας γεννηθὲν Ταμεῖον Ἀρωγῆς, ἀποτελεῖ ἕτερον λόγον ἀνησυχίας τῶν ὑπαλλήλων, καταβαλλόντων εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιοι διὰ τὴν ζωήν του. Τὴν βεβαιότητα αὐτήν, θ' ἀπέκτων μόνον ἂν αἱ ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας προταθεῖσαι καὶ ὑπὸ τοῦ Κέντρου ἀναγνωρισθεῖσαι, ὡς ὀρθαὶ τροποποιήσεις, ἐγίνοντο Νόμος. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ ἐπετεύχθη.

Καὶ τελευταῖον, ἀλλ' οὐχὶ ἐλάχιστον, ἔχομεν τὴν Τηλεφωνικὴν σύμβασιν διὰ τὴν καταδίκην τῆς ὁποίας οὐδεμία ἐπίσημος φωνὴ ἠκούσθη. Ἡ σιγὴ αὐτὴ κρατεῖ ἐν ἀγωνιώδει νευρικότητι τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις θέλει νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία διχογνωμία διὰ τὴν ἀπόρριψίν της.

Οὐδενὸς ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων τούτων, διὰ τὸν Κλάδον, ζητημάτων διαφαίνεται τὸ τέρμα. Ἀφέθησαν ὅλα νὰ βαδίζουν ἀδέσποτα τὸν δρόμον τῆς σκοτεινῆς τύχης των, χωρὶς χεῖρα ὁδηγόν. Τὸ πᾶν ἠδράνησε γύρω μας καὶ ὅλοι ἐβυθίσθημεν εἰς νάρκην. Χρειάζονται μήπως, δραστικώτερα γεγονότα διὰ νὰ κινηθοῦν οἱ ἁρμόδιοι;

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς 26ης τρέχ. τὴν κατωτέρω εἴδησιν.

«Πληροφορούμεθα ἐγκύρως, ὅτι εἰς τὸ καταρτιζόμενον νέον νομοσχέδιον περὶ προαγωγῶν λαμβάνεται εἰδικὴ πρόνοια διὰ τοὺς βαθμοὺς λοχαγοῦ καὶ ταγματάρχου, δεδομένου, ὅτι, λόγῳ τοῦ πλεονάσματος εἰς τοὺς βαθμοὺς ταγματάρχου καὶ ἀντισυνταγματάρχου, δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἐπὶ μακρότατον χρόνον ἡ ἐνέργεια προαγωγῶν εἰς τοὺς ἀμέσως κατωτέρους βαθμούς. Διὰ τῆς περιληφθησομένης διατάξεως, κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου θὰ δύνανται νὰ προάγωνται εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν λοχαγοὶ καὶ ταγματάρχαι, ἐφόσον ἔχουν συμπληρώσει ὡρισμένον χρόνον ὑπηρεσίας ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν ὕπαρξιν κενῶν θέσεων.

Μεταφέρομεν τὴν εἴδησιν ἀσχολίαστον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ καταδείξωμεν τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀθεράπευτον Πτωχοπροδρομισμόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διείπετο ἀνέκαθεν ἡ ἰδική μας ὑπηρεσία, προκειμένου ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ Προσωπικοῦ της.

Πάσχων συνάδελφος, μᾶς παρακαλεῖ νὰ συστήσωμεν, ὅπως εἰς ὡρισμένα ὀρεινὰ Γραφεῖα, τοποθετοῦνται ἀποκλειστικῶς ἐκ φυματιώσεως προσβεβλημένοι. Ἀναμφιβόλως ἡ λύσις αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ καλλιτέρα. Ἀλλ' ὡς προσωρινὴ *ἐμβαλωματικὴ* ἀντιμετώπισις τῶν ἀναγκῶν τῶν συναδέλφων τούτων πρέπει νὰ τύχῃ τῆς δεούσης προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ τέως Γεν. Γραμ. τῆς Συνομοσπονδίας κ. Καψάλης ἀπαντῶν διὰ τῆς Ἐφημερίδος Δημ. Ὑπαλλήλων, Θ)νίκης εἰς τὸν «Ν. Ὑπάλληλον» γράφει μεταξὺ ἄλλων ἀδιαφόρων καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τὰ ἑξῆς ἀμίμητα: «Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συνενώσαμεν ἁπάσας τὰς ὀργανώσεις ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Συνομοσπονδίας, κατεστήσαμεν δὲ αἰσθητὸν τὸν δυναμικόν της βραχίονα ἀπὸ ἐσωτερικῆς σωματειακῆς ἀπόψεως ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΑΝΤΕΣ ΒΙΑ πειθαρχίαν καὶ ὑπακοήν».

Σημειώνοντες ἁπλῶς τὴν ἀνακρίβειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς «συνενώσεως τῶν ὀργανώσεων», ἀφ' οὗ μεγάλαι Ὁμοσπονδίαι ὡς ἡ ἡμετέρα καὶ ἡ Δημοδιδασκαλικὴ δὲν μετεῖχον τῆς Συνομοσπονδίας, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν τυχὸν ἀναγνωσάντων τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον, ἐπὶ τῆς φράσεως «ἐξαναγκάσαντες βίᾳ πειθαρχίαν καὶ ὑπακοήν». Εἰς τὰς φράσεις αὐτὰς εὑρίσκεται ὅλη ἡ ψυχολογία καὶ ἡ διανοητικότης τοῦ κ. Καψάλη ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ πλανώμενος ἐπὶ τῶν ὀργανωτικῶν ζητημάτων καὶ ἀγνοῶν αὐτός, ὁ ἀξιώσας κάποτε νὰ ἡγηθῇ τῆς Δημοσιοϋπαλληλικῆς κινήσεως, τὰ στοιχεῖα τῆς ψυχολογίας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν Ὁμάδων. Αἱ ὀργανώσεις δὲν «ἀναγκάζονται βίᾳ» κ. Καψάλη νὰ συνεργασθοῦν. Διότι διὰ νὰ συνεργασθοῦν σχηματίζουν ἢ εἰσέρχονται εἰς τὴν Συνομοσπονδίαν. Αἱ ὀργανώσεις «πείθονται» νὰ συνεργασθοῦν. Καὶ πείθονται καὶ συνεννοοῦνται ἐπὶ ὡρισμένων συνθηματικῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν τὰ συμφέροντά των. Οἱ δὲ ἀνώτεροι Ὀργανισμοὶ τότε «συνενώνουν» πραγματικῶς, ὅταν πείσουν τὰς κατὰ μέρος ὀργανώσεις καὶ τὰ μέλη των, ὅτι ἔχουν συμφέρον νὰ συνενωθοῦν ὅπως καὶ ὄντως ἔχουν. Ἡ ἰδέα τοῦ «βίᾳ ἐξαναγκασμοῦ» ἀποτελεῖ θεοκρατικὸν μυστικισμὸν ἀνάξιον σκεπτομένων ἀνθρώπων. Πόθεν θ' ἀντληθῇ ἡ δύναμις τῆς ΒΙΑΣ; Ἐξάσκησις βίας ὑπὸ τοῦ κ. Καψάλη ὡς προσώπου, ἢ ὡς ἐκπροσώπου τῆς Συνομοσπονδίας, ὀργανώσεως ὑπαλληλικῆς κατ' ἄλλων ὑπαλληλικῶν ἐπίσης Ὀργανώσεων ἀποτελεῖ ἀκατανόητον πλάσμα νεφελώδους καὶ συγκεχυμένου πνεύματος.

Παρηκολουθήσαμεν μετὰ συμπαθείας τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα τὸν διεξαχθέντα ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐν Ἡρακλείῳ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἀνόρθωσις» μεταξὺ τοῦ Προέδρου τοῦ ἐκεῖ συνδέσμου ΤΤΤ. κ. Παπαδάκη καὶ τῆς ἐφημερίδος «Ἴδη» εἰς τὰς στήλας τῆς ὁποίας εἶχον φιλοξενηθῆ ἀντιυπαλληλικὰ ἄρθρα τοῦ δικηγόρου κ. Πλουμῆ καὶ εἴμεθα ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι παρατηροῦντες ὅτι οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν εἰς ὅσα λογικώτατα ἔγραψεν ὁ κ. Παπαδάκης.

Ὁ κ. Στεφ. Σταμάτης καθηγητὴς Μαθηματικῶν, θιγόμενος, φαίνεται, ἐκ τοῦ «μεταθετοῦ» τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἡ Ὁμοσπονδία Μέσης συνιστᾷ ὁ ἐρίφης εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τοῦ «Ἐμπρὸς» 29 τρέχ. οὔτε ὀλίγον οὔτε πολύ, νὰ διαλύσῃ (ἀκούσατε ! !) τὰς Ὁμοσπονδίας, διότι εἶνε ἀντίθετοι κ.τ.λ. κ.τ.κ. Ἡμεῖς ἂν ἠδυνάμεθα νὰ κάνωμεν συστάσεις μὲ ἐλπίδα νὰ εἰσακουσθῶμεν θὰ συνιστῶμεν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Ἂν ἦτο, δηλαδή, δυνατόν, νὰ κρατήσῃ ἕνα φραγγέλιον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐξαναγκάσῃ ὅλους τοὺς ἐκτὸς ὀργανώσεων κατεργαράκηδες νὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτὰς καὶ ἐκεῖ μέσα νὰ εἴπουν τὰς σοφὰς γνώμας των. Διότι ὁ κ. καθηγητὴς φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ: Διαλυθῆτε ὅλοι σας καὶ μόνον ἡμεῖς νὰ μαίνωμεν νὰ λυμαινώμεθα διὰ τῶν ἐξωσωματειακῶν ὑπόπτων μέσων τὰ λειβάδια τῆς Πρωτευούσης. Αὐτό, ἀποδεικνύει ὅταν λέγῃ: Νὰ ὑπάρχουν Σύλλογοι μόνον ὄχι ὅμως καὶ Ὁμοσπονδίαι !!!

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξοικονομήσεως χώρου εἰς τὴν ἐφημερίδα ἐπέφερε διὰ τῆς συμπτύξεως τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δημοσιευθέντος ἄρθρου τοῦ κ. Βασιλείου παράλειψιν μικρᾶς περικοπῆς ἀλλοιούσης κάπως τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Ὁ κ. Βασιλείου ἔγραφε. «Ὅτι τώρα καὶ ἡ Ὁμοσπονδία μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Κεντρικῆς ὑπηρεσίας πατρικῶς πῶς ἐργαζομένης διὰ τὸν Κλάδον κ.λ.π.» διὰ τῶν ὁποίων διεφαίνετο σαφέστερον ὅτι ὁ κ. Βασιλείου ἐννόει. Τὴν πρόοδον δηλαδὴ τοῦ Κλάδου διὰ τῆς στενῆς συνεργασίας Ὁμοσπονδίας καὶ Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας.

Συνάδελφοι,

Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα σας.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ Ὁμοσπονδία τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν μας δι' ἐγγράφου, ὅτι τὸ βοηθητικὸν προσωπικὸν πιέζεται νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ὁμοσπονδίας μας.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ τὸ δημοσιεύσῃ καὶ διὰ τοῦ «Ἀγωνιστοῦ» μὲ τίτλον. «Πρὸς γνῶσιν τῶν ἀποστατῶν» καὶ μὲ σκοπὸν ὀλίγον τι δημοκοπικόν.

Παρέχομεν κατωτέρω διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου ἀπάντησιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεφύγομεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἐκφράσεις καὶ στοιχεῖα τὸ ὁποῖα θὰ ἐδικαιολογοῦντο ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς Ὁμοσπονδίας τοῦ Κατωτέρου Προσωπικοῦ.

Ἀθῆναι 25 Ἰουνίου 1927.

Πρὸς τὴν
Ὁμοσπονδίαν Κατωτέρου
Προσωπικοῦ Τ.Τ.Τ.

Ἐνταῦθα.

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,

Εἴμεθα κάτοχοι τῆς ὑπ' ἀρ. 88 ἐπιστολῆς σας ἀναφερομένης εἰς τὴν συμμετοχὴν συναδελφικοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ εἰς τοὺς κατὰ τόπους Συνδέσμους τῆς Ὁμοσπονδίας μας ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν δύο ἀδελφῶν ὁμοσπονδιῶν.

Διὰ πλείστους ὅσους λόγους ἔχομεν τὴν ἀντίληψιν ὅτι θὰ ἔπρεπε καὶ θὰ ἐπεβάλλετο ἡ ἑνιαία ὀργάνωσις τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει τῶν Τ.Τ.Τ. Οὐδεὶς πραγματικὸς λόγος συντρέχει καὶ δικαιολογεῖ τὴν ὕπαρξιν χωριστῶν ὀργανώσεων, ἑνὸς προσωπικοῦ διεπομένου ὑπὸ τῶν ἰδίων περίπου ὅρων μιᾶς κοινῆς ὑπηρεσίας.

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀδιαφόρως τῆς ἁρμοδιότητος τῆς ἐκτελουμένης ὑπηρεσίας καὶ ἐργασίας, διὰ νὰ μὴ γίνεται κακὴ χρῆσις καὶ ἐκμετάλλευσις τῶν ὅρων «ἀνωτέρου» καὶ «κατωτέρου» προσωπικοῦ.

Θὰ πρέπῃ νὰ σᾶς εἶναι γνωστοὶ οἱ ὅροι τῆς στασιμότητος οἱ διέποντες τὸ καλούμενον «ἀνώτερον προσωπικόν.» Ὅτι κατὰ τὰ 3/4 καὶ πλέον ἀνήκει τοῦτο εἰς τὰς κατωτέ-